

Arrest

nr. 228 189 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2019 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw H.I.B. dient op 11 oktober 2016, vergezeld door haar vier minderjarige kinderen, een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 september 2017 worden zij erkend als vluchteling.

1.2. Verzoeker dient op 17 september 2018 bij de Belgische ambassade in Berlijn, Duitsland, een aanvraag in tot de afgifte van een visum gezinshereniging (type D), om zijn echtgenote – mevrouw H.I.B. – te vervoegen in België. Op 29 april 2019 weigert de gemachtigde van de bevoegde minister de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door [M.H.A.] [°...] teneinde [O.B.H.] in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een niet gelegaliseerde huwelijksakte, daterende van 17/03/2018 voor een huwelijk dat zou zijn afgesloten op 07/02/2005.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document en kan het document niet erkend worden in België.

Overwegende bovendien dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat : “ de alinea’s 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidair beschermde gevisieerd in § 1 alinea 1, 4°, 5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling in het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend”

Overwegende dat in huidig geval de visumaanvraag werd ingediend op 17/09/2018 terwijl mevrouw [O.B.] reeds erkend werd op 04/09/2017, hetzij meer dan een jaar eerder. Bijgevolg dient voldaan te worden aan de bijkomende voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering. Echter is dit niet het geval. Het dossier bevat geen enkel bewijsstuk aangaande deze bijkomende voorwaarden. Bijgevolg is dan ook niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet en wordt de visumaanvraag geweigerd.

[...]

Motivatie:

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1,4° of 5° of 6°, of art. 10bis,§2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011, De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag

inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4°, 11 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“De visumaanvraag werd geweigerd omdat deze werd ingediend op 17 september 2018 terwijl de referentiepersoon met internationale bescherming reeds erkend werd op 04 september 2017, hetzij meer dan een jaar eerder. Bijgevolg dient volgens verwerende partij voldaan te worden aan de bijkomende voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering.

Er werd hierbij geen rekening gehouden met de procedure internationale bescherming die verzoeker doorloopt in Duitsland. Er werd geen rekening gehouden met de bezwaren die werden ingeroepen die een indiening van het visumdossier voor 4 september 2018 verhinderden. En er werd geen rekening gehouden met de kinderen van verzoeker en de referentiepersoon.

Op het moment waarop de visumaanvraag werd ingediend hanteerde de verwerende partij in de praktijk een w13de maand" waarbinnen de aanvraag kon worden ingediend. De reden hiertoe ligt, of lag, erin dat een erkend vluchteling slechts 30 dagen na de beslissingsdatum zeker is dat er door de Belgische Staat geen beroep heeft aangetekend tegen de erkenning, de beslissing definitief wordt, en de vluchteling in kwestie de nodige attesten en een verblijfskaart ontvangt.

Op de vragenlijst van 15 augustus 2017 van Myria heeft verwerende partij onder het stukje 'Vragen bureau gezinshereniging-visa' bijvoorbeeld bevestigend geantwoord onder punt 5, Termijn van één jaar + één maand', op de vraag 'Is de bijkomende termijn van één maand ook van toepassing bij de toekenning van een beschermingsstatuut ingevolge van een arrest van de RvV?' (stuk 4). Daardoor werd de praktijk van 1 jaar + 1 maand duidelijk bevestigd.

In een ouder dossier bevestigt verwerende partij deze praktijk ook per mail: "Zoals u weet stelt de wet dat een aanvraag voor familieleden van erkend vluchtelingen soepeler kan behandeld worden indien het gaat om een reeds bestaande familieband EN indien de aanvraag werd ingediend binnen het jaar na de erkenning.

Onze dienst is reeds erg soepel met deze termijn aangezien betrokkenen 13 maanden krijgen ipv de 12 maanden voorzien door de wet Stellen dat onze dienst dan ook niet soepel of menselijk zou zijn, lijkt me dan ook vergaand." (stuk 7)

De aanvraag van betrokkene werd zelfs na deze verlengde termijn ingediend (ook al is dit "slechts" 2 dagen). Indien betrokkene wenst dat zijn aanvraag vanuit humanitair oogpunt gebeurt, zal hij toch een dergelijke aanvraag moeten indienen via de diplomatieke post dewelke niet door onze dienst maar wel door de dienst Lang Verblijf zal behandeld worden.

Zowel de referentiepersoon, verzoekende partij, de gespecialiseerde ngo Caritas die hen bijstond in de procedure, als het federale agentschap Myria, ging ervan uit dat de visumaanvraag diende ingediend te worden voor 4 oktober 2018.

Op 7 maart 2019, zes maand nadat de visumaanvraag werd ingediend heeft de verwerende partij aan Myria gecommuniceerd dat ze besloten hebben om de termijn van 12 maanden waarbinnen familieleden de aanvraag moeten indienen om te kunnen genieten van de vrijstelling van materiële voorwaarden, strikter toe te passen. De bijkomende termijn van 1 maand wordt sindsdien niet meer toegepast.

Er werd geen overgangstermijn voorzien. De beslissing om het beleid te wijzigen werd retroactief toegepast.

Nochtans is de reden waarom de verwerende partij de in de praktijk de termijn van 12 maanden pas een maand na de beslissing tot erkenning liet aanvangen gegrond. Het is pas na 30 dagen na de beslissing tot erkenning door het CGVS dat er geen beroepstermijn meer openstaat en de beslissing tot erkenning definitief wordt. Het CGVS geeft ook aan dat dit de reden is waarom er pas 31 dagen na de beslissing tot erkenning een vluchtelingenattest per post wordt opgestuurd. Het CGVS 'houdt immers rekening met de termijn van 30 dagen waarbinnen de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beroep kan indienen tegen de erkenningsbeslissing' (stuk 5). Volgens het CGVS kunnen erkende vluchtelingen zich enkel met dit attest aanbieden bij de gemeente voor hun inschrijving in het vreemdelingenregister. Het is dan ook pas vanaf dat moment dat het mogelijk is een verblijfsrecht als vluchteling te krijgen.

In artikel 10, §1, 4° Vw. wordt expliciet het openen van het recht op gezinshereniging gekoppeld aan het feit dat de referentiepersoon toegelaten wordt tot verblijf.

De Dienst Vreemdelingenzaken communiceert zelf ook dat qua vereiste documenten om voor te leggen bij de aanvraag visumgezinshereniging het de verblijfskaart van de referentie persoon is die moet worden neergelegd, niet de beslissing van het CGVS (stuk 6). Als de termijn van een jaar strikt begint te lopen vanaf de beslissing van het CGVS, nog voor die definitief is geworden, nog voor het vluchtelingenattest werd afgegeven, nog men in het vreemdelingenregister wordt ingeschreven, en nog voor men een verblijfskaart als internationaal beschermde krijgt, terwijl de DVZ en de gemeente om eender welke reden kunnen dralen om de verblijfskaart af te geven die het familielid van de referentiepersoon in staat stelt om de visumaanvraag in te dienen, dan wordt er éézijdig aan die termijn van een jaar geknibbeld, op een wijze die niet in overeenstemming lijkt met het doel van de gezinsherenigingsrichtlijn.

Het is om bovenstaande redenen dan ook volstrekt logisch en conform de doelstellingen van de Belgische wetgever en de Gezinsherenigingsrichtlijn om de termijn om de aanvraag in te dienen te laten aflopen één jaar nadat de referentiepersoon zijn beslissing tot internationale bescherming definitief werd, en deze gemachtigd werd tot verblijf.

De bestreden beslissing schendt het vertrouwensbeginsel naar nationaal en naar Europees recht. De duidelijke praktijk en houding van de DVZ heeft gezorgd voor een gewettigd vertrouwen bij verzoeker dat de aanvraag tijdig werd ingediend. Zelfs al zou verwerende partij haar interpretatie van de termijn van 12 maanden voor 7 maart 2019 onwettig achten en wijzigen, zij blijft nog altijd gehouden door haar rechtmatig gewekt vertrouwen (cfr. vb. HvJ 14 september 2006, C-181-4, Elmeka).

Dat het vertrouwen rechtmatig gewekt werd kan onder meer afgeleid worden uit het feit dat ook Myria en Caritas uitgingen van de praktijk van 13 maanden na de beslissing van het CGVS, ofte 12 maanden na afgifte van het vluchtelingenattest. Het feit dat de DVZ in haar communicatie aan Myria liet weten dat die praktijk van de 13e maand ook werd toegepast voor referentiepersonen die door Uw Raad erkend werden bevestigt duidelijk hoe rechtmatig het gewekte vertrouwen in deze precies was.

Een dergelijke retroactieve interpretatiewijziging schaadt de rechtszekerheid, en is volstrekt onredelijk.

Het Hof van Justitie oordeelde recent dat de flexibele voorwaarden toegepast moeten worden indien het objectief verschoonbaar is dat een aanvraag buiten de termijn wordt ingediend (HvJ 7 november 2018, K,B t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C- 380/17). In de begeleidende brief vanuit Caritas werd aangegeven dat ze zich genoodzaakt zagen om de aanvraag in de 13de maand in te dienen omdat de communicatie met Duitsland (met de advocaat en de assistent van verzoeker) zeer traag en moeizaam verliep, waardoor het onmogelijk was om ondanks de aanhoudende inspanningen de aanvraag eerder in te dienen.

Zoals advocaat-generaal Mengozzi in punt 41 van de conclusie in zaak C-380/17 van 27 juni 2018 terecht opmerkt, vormt het in richtlijn 2003/86 erkende en geregelde recht op gezinshereniging een specifiek aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, dat als grondrecht in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest is vastgelegd en als zodanig in de rechtsorde van de Unie wordt beschermd (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Zoals Mengozzi stelt wordt het rechtstreekse verband tussen het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven en het recht op gezinshereniging wordt uitdrukkelijk erkend in overweging 2 van richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie heeft in dit verband uitdrukkelijk verklaard dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 moeten worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven. (arrest van 4 maart 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, punt 44) Artikel 7 van het Handvest moet bovendien worden gelezen in samenhang met de verplichting om overeenkomstig artikel 24, lid 2, van het Handvest de belangen van het kind in overweging te nemen, en met inachtneming van de omstandigheid dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden, zoals erkend in artikel 24, lid 3, van het Handvest (arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punten 57 en 58); 23 december 2009, Deticek (C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 54), en 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 76), alsmede artikel 9, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind.) Het Hof heeft ook geoordeeld dat verzoeken van een kind of een van zijn wettelijke vertegenwoordigers om een lidstaat voor gezinshereniging binnen te komen of te verlaten, door de lidstaten met welwillendheid, menselijkheid en spoed moeten worden behandeld. (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad(C-540/03, EU:C:2006:429, punt 57), en artikel 10, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind)

Zoals advocaat-generaal Mengozzi (punt 43) stelt is het correct dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge ontnemen waarover deze bij de beoordeling van verzoeken om gezinshereniging beschikken. Maar de lidstaten dienen deze beoordelingsmarge wel conform artikelen 7 en 24 van het Handvest uit te oefenen, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en artikel 5, lid 5, van de richtlijn, op grond waarvan de lidstaten bij de behandeling

van verzoeken om gezinshereniging dienen uit te gaan van het belang van de betrokken kinderen en ernaar dienen te streven dat het gezinsleven wordt bevorderd (arrest van 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80).

Mengozzi benadrukt in punt 44 nog dat het Hof heeft gewezen op het belang van bepaalde internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, zoals met name het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en het Verdrag inzake de rechten van het kind, waarmee het rekening houdt bij de toepassing van de algemene beginselen van Unierecht. Het Verdrag inzake de rechten van het kind bindt, net als de andere genoemde internationale instrumenten, elk der lidstaten (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punten 35-38).

Het Hof heeft erop gewezen dat de lidstaten hun eventuele handelingsvrijheid uit hoofde van richtlijn 2003/86 niet zo mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van die richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan (arresten van 4 maart 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, punt 43); 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 74), en 9 juli 2015, K en A (C-153/14, EU:C:2015:453, punt 50).

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 12bis, § 7 Vw. herneemt: "7/7 het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Artikel 11, voorlaatste lid, Vw. stelt: "Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst"

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents." (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §37.)

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en oeuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Verwerende partij is er niet in geslaagd om rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker, de referentiepersoon en hun kinderen. Er werd geen rekening gehouden met de onmogelijkheid terug te keren naar Somalië, met het feit dat de referentiepersoon hier al verscheidene jaren is, hun kinderen hier opgroeien en school lopen, ze vijf kinderen hebben en ze verzoeker nodig heeft om de gezinslasten te kunnen dragen, dat de referentiepersoon geen recht heeft om in Duitsland verzoeker te vervoegen, en er geen enkel ander perspectief is dan een verblijf samen in België, wat ook ontegensprekelijk in het belang van de betrokken kinderen is, die het recht hebben niet van hun vader gescheiden te worden.

Verwerende partij heeft er zelfs geen enkele motivering over opgenomen.

De kinderen kunnen op geen enkele andere plaats dan op dit grondgebied herenigd worden met hun beide ouders.

Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, "The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law" in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), Research Handbook on International Law and Migration, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag: "de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een "vermoeden van goedkeuring" van een verzoek tot gezinshereniging 111. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden 112. Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf (E. DESMET, Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen, deel 18, Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen, Die Keure 2019).

Verwerende partij heeft de zorgvuldigheidsplicht niet gerespecteerd, door niet alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met verzoekers situatie in Duitsland, de redenen dat de visumaanvraag niet vroeger kon ingediend worden, zijn familiale banden met België, het gegeven dat hij nergens anders zijn gezinsleven met zijn vrouw en kinderen kan beleven dan op ons grondgebied, en het hoger belang van de betrokken kinderen.

Verzoeker zijn recht op een gezinsleven conform artikel 8 EVRM wordt geschonden. Het hoger belang van de kinderen werd niet mee in rekening gebracht. De beslissing schendt artikel 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet. De beslissing schendt artikel 9 en 10 van het VRK."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker niet zozeer aangeeft geen kennis te hebben van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, maar wel dat hij niet akkoord kan gaan met de motieven. Het middel dient dan ook te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker diende een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging in als echtgenoot van een in België erkend vluchteling, oftewel op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”.

Artikel 10, § 2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Artikel 11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

In het geval de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet stelt nog als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Deze bepalingen vormen een omzetting van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG). In “hoofdstuk V Gezinshereniging van vluchtelingen” kan worden gelezen als volgt:

“Artikel 9

1. Dit hoofdstuk is van toepassing op gezinshereniging van door de lidstaten erkende vluchtelingen.
2. De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.
3. Dit hoofdstuk laat de voorschriften betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus aan gezinsleden onverlet.

Artikel 10

1. Artikel 4 is van toepassing op de definitie van gezinsleden, met dien verstande dat lid 1, derde alinea, niet geldt voor kinderen van vluchtelingen.
 2. De lidstaten kunnen gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toestaan indien dezen ten laste komen van de vluchteling.
- [...]

Artikel 11

1. Onverminderd het bepaalde in lid 2 van dit artikel is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek.

2. Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.

Artikel 12

1. In afwijking van artikel 7 mogen de lidstaten ten aanzien van een vluchteling/gezinslid niet eisen dat hij met betrekking tot verzoeken betreffende de in artikel 4, lid 1, bedoelde gezinsleden, het bewijs levert dat de vluchteling voldoet aan de in laatstgenoemde bepaling gestelde eisen.

Onverminderd de internationale verplichtingen, mogen de lidstaten eisen dat het in de eerste alinea vermelde bewijs wordt geleverd wanneer gezinshereniging mogelijk is in een derde land waarmee de gezinshereniger/het gezinslid bijzondere banden heeft.

De lidstaten kunnen eisen dat de vluchteling aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, voldoet wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus.

2. In afwijking van artikel 8 mogen de lidstaten ten aanzien van een vluchteling niet eisen dat hij gedurende een bepaalde periode op hun grondgebied heeft verbleven voordat zijn gezinsleden zich bij hem kunnen voegen.”

2.4. Uit de voormelde regelgeving die geldt in de situatie van gezinshereniging met een erkende vluchteling in België waarbij de ingeroepen familieband reeds bestond voor deze naar België kwam, volgt dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter mag zijn gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de familieband aantonen. De enkele vaststelling dat verzoeker geen gelegaliseerde huwelijksakte kon voorleggen, kan op zichzelf dus niet de beslissing tot weigering van gezinshereniging in België dragen. Verweerder erkent ook dat verzoeker in de onmogelijkheid is om zijn huwelijksakte te laten legaliseren, omdat België de Somalische regering niet erkent.

Bijgevolg, en dit volgt ook uit een gehele lezing van de motivering van de bestreden beslissing, moet worden aangenomen dat de determinerende reden waarom verzoeker het gevraagde visum gezinshereniging wordt geweigerd niet zozeer is omdat hij geen gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd, maar wel omdat hij niet heeft aangetoond dat de erkend vluchteling die hij wenst te vervoegen in België beschikt over een behoorlijke huisvesting, een ziektekostenverzekering die alle risico's voor haarzelf en haar familieleden dekt en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.5. Uit artikel 12, lid 1, derde alinea van de richtlijn 2003/86/EG blijkt dat de wetgever van de Unie de lidstaten heeft toegestaan dat zij weigeren om de voorkeursregeling toe te passen die normaal op vluchtelingen van toepassing is waarbij deze zijn vrijgesteld van de voorwaarden van artikel 7, lid 1 van deze richtlijn met betrekking tot huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, wanneer het verzoek om gezinshereniging na het verstrijken van een bepaalde termijn na de erkenning van de vluchtelingenstatus is ingediend (HvJ 7 november 2018, C-380/17, § 46). De Belgische wetgever heeft in dit verband voorzien dat de meer gunstige regeling voor de gezinshereniging met vluchtelingen geldt voor zover de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vooraleer de vluchteling België binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die wordt vervoegd (artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 7 november 2018 (C-380/17) wel verduidelijkt dat de weigering om de voorkeursregeling voor de gezinshereniging met vluchtelingen toe te passen wegens het niet tijdig na de erkenning van de vluchtelingenstatus indienen van de aanvraag niet kan worden gehanteerd in situaties waarin het late indienen “op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is” (§ 62).

Verzoeker wijst erop dat, op het ogenblik dat hij zijn visumaanvraag indiende, verweerder artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet zo toepaste dat een vrijstelling van de voorwaarden met betrekking tot huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen gold voor zover de aanvraag werd ingediend binnen de 13 maanden na de erkenning van de vluchtelingenstatus. Redenering hierachter was dat pas 30 dagen na de beslissingsdatum de erkenning als vluchteling een definitief karakter krijgt. Verzoeker stelt dat zowel hij, zijn echtgenote als de gespecialiseerde ngo Caritas die hen bijstond, alsook het federale agentschap Myria, ervan uitging dat

de visumaanvraag tot 4 oktober 2018 kon worden ingediend met vrijstelling van de voormelde voorwaarden. Hij stelt dat pas begin 2019 verweerder aan Myria communiceerde dat de praktijk wordt aangepast en de termijn van 12 maanden strikt zal worden toegepast, zonder overgangstermijn.

De door verzoeker aangehaalde praktijk vindt bevestiging in de door hem voorgelegde documenten, zoals de vragenlijst van Myria in het kader van gezinshereniging met erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermden ter attentie van Dienst Vreemdelingenzaken van 15 augustus 2017, een mail van een medewerker van Myria van 22 maart 2019 en een mail van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken in een ander dossier van 26 januari 2016. Deze praktijk vindt eveneens bevestiging in de stukken van het administratief dossier, waarin zich een mail bevindt van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en Verblijf, Gezinshereniging van 12 oktober 2018 waarin deze voor verzoeker bevestigt dat hij zijn visumaanvraag kan indienen binnen een termijn van 13 maanden. In deze mail wordt zelfs uitdrukkelijk gesteld als volgt: *“In casu betekent dit dat als mevrouw erkend werd op 04/09/2017, de aanvraag dient ingediend te worden voor 04/10/2018, wat hier dus het geval is. Betrokkenen zijn vrijgesteld.”* Verzoeker en mevrouw H.I.B. lieten zich bij de aanvraag tot gezinshereniging ook begeleiden door Caritas, waarbij ook deze organisatie – getuige de aanvraag – duidelijk uitgaat van de voormelde praktijk.

Verder wijst verzoeker erop dat in de bij de aanvraag gevoegde begeleidende brief van Caritas werd uitgelegd waarom het onmogelijk was om de aanvraag voor 17 september 2018 in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder is nagegaan of op basis van de voormelde elementen sprake is bijzondere omstandigheden die maken dat het objectief verschoonbaar is dat de aanvraag tot gezinshereniging pas op 17 september 2018 is ingediend. Er blijkt dan ook niet dat alle dienstige elementen bij de beoordeling van de aanvraag in rekening zijn gebracht.

2.6. Door, niettegenstaande de vaststelling dat de voorgelegde huwelijksakte bij gebrek aan legalisatie niet kan worden erkend in België, over te gaan tot een beoordeling van de inhoudelijke voorwaarden voor de gezinshereniging, lijkt verweerder impliciet alsnog de ingeroepen gezinsband(en) te aanvaarden.

In deze situatie wijst verzoeker nog op artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 15, lid 5 van de richtlijn 2003/86/EG, dat stelt:

“Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.”

Artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, waarnaar verzoeker eveneens verwijst, bepaalt verder:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De Raad van State oordeelde reeds dat de in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG aan de lidstaten opgelegde verplichting duidelijk, precies en onvoorwaardelijk is en dat, bij gebrek aan omzetting van dit artikel in de Belgische rechtsorde, het een rechtstreekse werking kan worden toegekend (RvS 3 augustus 2017, nr. 238.919).

Het Hof van Justitie stelt hieromtrent in zijn arrest van 7 november 2018 (C-380/17) nog als volgt:

“52 De beslissing van een lidstaat waarbij wordt geëist dat aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn wordt voldaan, belet niet dat vervolgens de gegrondheid van de gevraagde gezinshereniging zodanig wordt onderzocht dat overeenkomstig artikel 5, lid 5, en artikel 17 van genoemde richtlijn terdege rekening wordt gehouden met het belang van het minderjarige kind, met de aard en de

hechtheid van de gezinsbanden van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat alsmede met het bestaan van gezinsbanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.
53 In die context zal de betrokken lidstaat kunnen voldoen aan het vereiste van een individuele behandeling van het verzoek om gezinshereniging dat uit artikel 17 van richtlijn 2003/86 voortvloeit (zie in die zin arrest van 9 juli 2015, K en A, C 153/14, EU:C:2015:453, punt 60), dat onder meer voorschrijft dat rekening worden gehouden met de specifieke aspecten van het feit dat de gezinshereniger een vluchteling is. Zoals in herinnering is gebracht in overweging 8 van deze richtlijn, vraagt de situatie van vluchtelingen daarom bijzondere aandacht, aangezien zij in hun land van herkomst geen normaal gezinsleven tegemoet kunnen zien, zij mogelijk gedurende lange tijd van hun gezin waren gescheiden voordat hun de vluchtelingenstatus werd toegekend en het voor hen moeilijker kan zijn om aan de inhoudelijke eisen van artikel 7, lid 1, van genoemde richtlijn te voldoen dan voor andere derdelanders.”

Zoals verzoeker correct opmerkt, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verweerder hierbij dan ook is overgegaan tot de vereiste individuele beoordeling, door rekening te houden met onder meer het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen van mevrouw H.I.B. van wie hij stelt de vader te zijn en de aard en gehechtheid van de ingeroepen gezinsbanden.

2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4°, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.8. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4 Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2019 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging (type D) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS